

dette finder Sted end netop den i Lov af 19de Februar 1861 § 21; ellers er det saaledes, at naar det findes, at den afdøde har besvæget, være sig Statskassen eller hvem ellers, maa hans Bo svare til og efterbetale det Beløb, som den afdøde havde besvæget for. Men at straffe hans Arvinger, end sige lade dem affone en Straf for noget, de ikke have gjort, kender man ikke til; det kan der ikke være Tale om. Jeg skal oplyse, at indtil for nogle faa Aar siden var det Brug, i det mindste her i Københavns Skiftekommission og formodentlig ogsaa i andre Skifteretter omkring i Landet, at naar der i en afdøds Bo fandtes f. Eks. Stempelovertrædelser, hvad hyppigt er Tilfældet — der findes f. Eks. Familiedokumenter, som ikke ere stemplede paa rette Maade; de ere jo kun oprettede imellem dem selv, have de ment og saa fremdeles — saa bleve de naturligvis indsendte til Efterstempling i Generaldirektorat for Skattevæsenet, saaledes som det er foreskrevet, og Generaldirektoratet idømte — man kan sige idømte, for det er jo en Idømmelse, der kan appelleres til Domstolene — uden videre Boerne at tilsvare det paagældende Beløb og saa en Mulkt fem Gange det samme Beløb, altsaa i det hele seks Gange det Stempelbeløb, som skulde have været brugt. Dette var gaaet i en Række af Aar, men der blev saa rejst Sag i et Bo, jeg havde med at gøre, hvor disse Mulfter vilde være meget betydelige, og den Sag fandt sin Afgørelse ved Højesteret derhen, at Boet selvfølgelig var pligtig til at betale, hvad den afdøde skulde have betalt, men at man ikke kunde paalægge Boet nogen Bøde, nogen Straf, og dermed var det saa bortfaldet, at man aftrævede Boerne Mulkt i saadanne Tilfælde, hvor den afdøde har forset sig, men der ingen Forseelse rammer hans Arvinger. Jeg skal altsaa henstille, at man her kommer bort fra den Bestemmelse, som indeholdes i § 8, sidste Stykke, og som synes i et nyt Tilfælde at ville indføre den Anomali, at man straffer noget, som er begaaet af en Person, som er afdød, og derefter ikke mere kan straffes i denne Verden. Dette er jo i øvrigt Bemærkninger af ikke anden Betskaffen, end at de jo ikke i mindste Maade røre ved Lovforslagets Hovedprincip, eller indeholde noget, som kunde være til Hinder for dets Gennemførelse.

Jeg slutter, som jeg begyndte, at jeg tror, at den Tanke, som ligger i dette Lovforslag, er rigtig, og at man ikke skal være bange for at gøre alvorlige Forsøg paa at gennemføre den, og at man maa helst ikke for stærkt udmale sig, hvor store Følger i uheldig Retning Gennemførelsen af en saadan Tanke vil have, i det mindste forinden man har prøvet at sætte Tallene til Papiret og se, hvilke Resultater med Hensyn til de Aar, som ere passerede, en Regel som den, der indeholdes i dette Lovforslag, vil føre til. Jeg betragter det som en Fordel ved Lovforslaget, som noget, der er prisværdigt, at det ikke paa en Gang kaster alt det gamle bort og søger at indføre noget nyt — saa ved man slet ikke, hvor man er — men beholder det gamle Grundlag og kun forlanger, at den Skat, som udfindes paa dette Grundlag, skal saa omregnes og repareres paa den Maade, som Lovforslaget nærmere tilfigter.

Forslagsstilleren (Trier). Det forekommer mig, at jeg har al Grund til at takke for det første den højtærede Minister for den Maade, hvorpaa han i det hele har taget imod dette Lovforslag. Selsølgelig er jeg fuldstændig enig med ham i den Betragtning, at dette er af de Sager, over for hvilke en højst forsigtig Fremgangsmaade er nødvendig, og jeg er for saa vidt ogsaa Ministeren taknemlig for, at han mere end en Gang fremhævede, hvorledes jeg ikke havde søgt at se Sagen blot fra een Side, men ogsaa havde fremdraget Argumenter, som saa den fra andre Sider. — At en Sag som denne skulde være saa overordentlig let gennemførlig og ikke skulde kræve mangfoldige Overvejelser, inden det sidste Ord blev sagt, har jeg ingen Sinde troet, og jeg tror det heller ikke i dette Øjeblik. Som den sidste ærede Taler antydede, er jo Forslaget i Virkeligheden ogsaa Udtryk for en forsigtig Tølen sig frem, og det, som den højtærede Minister gjorde til en Sidvending, at man slet ikke havde rørt ved den nuværende Bestaatning som Grundlag, det skulde jo netop kun antyde den Tanke, at det er Skattefordelingen og intet andet, denne Lov søger at ændre. Skulde det saa f. Eks., hvis denne Lov blev vedtagen, vise sig, at man, inden den traadte i Kraft, fik ny Gjendomsfatter her i København, saa vilde de selv